

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

ΤΟΥ ΚΟΗΤΟΣ ΝΤΕ ΣΕΜΟΥΑ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Από λαοφιλή ούζυγο η Λιάνα και ο Έρνέστος Σαβάζ, πέφτουν έξω, καθώς ξεχωριστά, σε μεγάλη αγωνία...

Ο Έρνέστος υποφέρει φρικτά μη ξέροντας γιατί η γυναίκα τον άβλεψε απότομως, γιατί είχε τόσο λυπημένη και σullenισμένη, γιατί θέλει να μείνι μόνη της, γιατί κλάει κρυφά και στενάζει...

Είπε γρήγορα και ο Έρνέστος γράφει τις εντυπώσεις και τις σκέψεις του, στο ημερολόγιό του... Το ίδιο όμως κάνει στον κοιτώνα της και η γυναίκα τον ή Λιάνα. Πιγμένη στα δάκρυα, νοιώθοντας δυνατό χτυποκόρδο γράφει στο ημερολόγιό της παθητικές γραμμές για τη δύσκολη και τραγική θέσι στην οποία βρέθηκε έξω. Αγαπά τον ούζυγό της, μα ένας δυνατός και παράρροος έρωτας τη συγκλονίζει ολοκληρωτικά, την τραβάει στο άγνωστο, στο σκοτάδι! Πώς θα γλυτώσει απ' τον διειδυό αυτό;

Σημειώνει. Οι δύο ούζυγοι γράφουν στα ημερολόγια τους τις τελευταίες γραμμές της αγωνίας του. Ο Έρνέστος είχε αποφασισμένος πειά να μάθι τι συμβαίνει, έχει ειδοποιήσει την γυναίκα τον πως θέλει να της μιλήσει. Η Λιάνα βολεύεται έπιος σε απρόσμενη άγνοια. Να τον τή πη δία; Ποιό τάξη όμως την δίδει;

Τέλος η κρίσιμη στιγμή φτάνει. Ο Έρνέστος ζητάει απ' τη Λιάνα να τον άνοψη της καρδιάς της. Η Λιάνα συγκινείται κι' άρχίζει να κλάει παταχτικά. Ο Έρνέστος δεν μπορεί να της πάση λέξει. Και αποφασίζει πειά να την παρακαλοποιήσει, να κατασκοπεύσει. Θέλει να μάθι και θή μάθι...

Πιγμένη συγκλονισ το άπόγευμα, που η Λιάνα και ο Ζάκ έχουν δώσει ραντεβού...

(Συνέχεια έξ του προηγούμενου)

Δεν ξέρω τι θή αισθανόταν μιή άλλη γυναίκα στην περίπτωση τη δική μου. Υπάρχουν γυναίκες που προδίδουν το ούζυγό τους με καταπληκτική ψυχραιμία, γυναίκες που μετά την άπιστία γίνονται πιο θερμές στο ούζυγό τους, από οίκο έως προς αυτόν, γυναίκες που παρασθόνται στην καταστροφή έντελώς επιπολαία, χωρίς να το σκέπτονται καν, γυναίκες που συναισθάνονται το άμωμά τους και όμως δεν μπορούν να συγκρατήσουν τον έαυτό τους, γυναίκες που βαδίζουν προς τον γκρεμό με ραγισμένη καρδιά και γυναίκες που άπιστούν από ιδιουσυνγκρασία, για τη ροδα, για το γόημα, για το τίποτα...

Μου φαίνεται πως δέ μοιάζω με καμιά από αυτές...

Δεν μπορώ να εξηγήσω τι γίνεται αυτή τη στιγμή μέσα στη καρδιά μου. Πάντως αυτό που αισθάνομαι είναι πολύ βασανιστικό, πολύ μαρτυρικό...

Θή προτιμούσα να μην είχα γεννηθί, να μην είχα έρθι σ' αυτό τον κόσμο...

Δεν διάλαξη μεγαλειότητα συμφορά για μιή γυναίκα από το να βρεθί τον άνδρωτο που της ταίριαζε έστερα από το γάμο της μ' έναν άλλον, που τον άγάπησε, που τον συμπάθησε έπισης.

Ναι, το γράφο έδω για έξατοστη φορά. Άγαπώ τον Έρνέστο. Τόν συμπαθώ όσο μπορεί να συμπάθησι μιή γυναίκα έναν άνδρα. Πιο πολύ τον έζημω...

Αυτό που γάμω είζ βάρος του είναι πρόστυχο, είναι χυδαίο, είναι κακοήγο.

Μπορεί και να τον σκοτώσω με την άπιστία μου!...

Ποιός μπορεί όμως ν' άποφύγι το πεπρωμένο του!...

.....

Προτιμώ να σταματήσω έδω...

Όλας αυτές οι σκέψεις με κάνουν να ύποπφο...

Η καρδιά μου σφίγγεται, το μυαλό μου σκοτίζεται...

Προτιμώτερον ή λήθη...

('Απ' το ημερολόγιό της Λιάνας Σαβάζ)

Λίγο άργότερα

.....Είμαι έτοιμη!

Δεν έχω παρά να χαιρετήσω τον Έρνέστο.

Θή περάσω απ' το γραφείο του, θή τον φιλήσω όπως πάντα, θή τον πω «άντιο άγά»

Γιατί με κένταζε έτσι;

τη μου!» και θή πάω να βρω έναν άλλον...

Ο Θεός να με συγχωρήσει για το παιχνίδι αυτό που παίζω...

('Απ' το ημερολόγιό της Λιάνας Σαβάζ)

Έστερα από πέντε λεπτά

Η καρδιά μου χτυπάει δυνατά. Μου φαίνεται πως κάποιος άόρατο χέρι μου σφίγγει το λαιμό!...

Πήγα να χαιρετήσω τον Έρνέστο και ού φάνηκε παράξενος. Γιατί μ' έζήτηζε έτσι; Τά μάτια του είχαν μιή άλλόκοτη λάμψη. Μου φάνηκαν σαν να μ' έπιτιμούσαν, σαν να μου φώναζαν, να, σαν να μου φώναζαν: «Λιάνα πρόσεξε!... Λιάνα με προδίδεις!...»

Αν έμενα στο σπίτι: Άν άνεβαλα το ραντεβού αυτό;

Μά όχι! Ο Ζάκ θή περιμένει... Δεν θέλω να τον κλώω ν' άνησυχί...

Θή πάω κι' άς γίνει ότι γράφει ή μοίρα!

Άγάπη χωρίς κίνδυνο, χωρίς χτυποκόρδο, τι άγάπη μπορεί να είναι;...

('Απ' το ημερολόγιό του Έρνέστου Σαβάζ)

3 μ. μ.

Η Λιάνα μόλις έφυγε.

Άκουσα τά βήματά της στη σάλα...

Ήθε στο γραφείο μου να με χαιρετήση κι' ήταν τόσο διαφορετική από τις άλλες φορές!

Τά χέρια της ήταν παγωμένα, το μέτωπό της έκαίγε...

Το φιλή της μου φάνηκε φιλή προσδοσίας.

Τετέλεστα!... Δεν μπορώ να περιμένω πειά.

Η άπραξία αυτή με σκοτώνει!...

Θή τρέξω κατοπιν της.

Μου είπε πως θή πάη στις κομήσεις Ρ.

Ότι θή βγούν έξω μαζί και θή περάσουν να δούν κάτι νέα μοντέλα.

Τής είπα να πάρη το άμάκι και δεν έδέχθηκε.

Αυτό μου ασάνει τις όποιες...

Γιατί όμως ν' άφρονό τον καιρό να φεύγι; Θή φορέσω τ' άπαγοφόρι μου και θή την άκολουθήσω. Δεν θήχω άπομακρυνθί και πολύ...

Αυτό που κάμνω είναι χυδαίο, μα και έπιβεβλημένο.

Όταν βεβαιωθεί ότι δεν έρρόκειτο για τίποτε το σοβαρό θή της ζητήσω γονατιστός συγχωρήση...

('Από το ημερολόγιό του Έρνέστου Σαβάζ)

Τό βράδυ.

Έξεδεψα όλο το άπόγευμά μου κι' έμω βρεσκομαι στην ίδια άοριστία όπως και πρώτα.

Πρόσθεσα την Λιάνα τη στιγμή που έστειβε στη μεγάλη λεωφόρο. Την είδα να στέκεται και να πέρνει ένα άγοραίο αυτοκίνητο. Αυτό μου έδωνάμωσε τις όποιες μου. Έπληδισα σ' ένα άλλο ταξί και σύστησα στο σπαφέρ ν' άκολουθήση το πρώτο, από μακριά, χωρίς να δώση όποιες...

Όταν είδα το αυτοκίνητο της γυναίκας μου να σταματά μπρός στην πόρτα του μεγάρου της κομήσεως Ρ. ένα βάρος σηκώθηκε απ' την καρ-

διά μου.

«Όστε δεν μούπε ψέμματα, σκέφθηκα.

Νά που πηγαίνει στής ζοήσσης...

«Αλλοίμονο όμως !... Είναι τόσο τρομερή η αρώσσεια του ανθρώπου που αρχίζει να υποπτεύεται ! Άμέσως σχεδόν μιά νέα ύποψια με λόγχισε στην καρδιά. Άν η Λιάνα είναι συνεννοημένη με την κόμισσα ; Άν η κόμισσα την υποβόηθη σε ζανένα της παραστροφή ; Μήπως για την ίδια την κόμισσα δεν ψυθυρίζουν ένα σωρό ιστορίες ;...

Λιέταξα τόν σωφό να περιμένη, κατέβηκα και στάθηκα στην γωνία του δρόμου. Σε δέκα λεπτά είδα την Λιάνα, να καταβαίνει μαζί με την κόμισσα, είπαν κάτι μεταξύ τους, ύστερα έδωσαν το αυτοκίνητο και προχώρησαν πεζή προς τὰ βουλεβάρτα.

Έσπευσα να πληρώσω και τόν διζόν μου σωφό και να τις ακολουθήσω.

Βάδιζαν σιγά, ή μιά πλάϊ στην άλλη, φλυαρώντας για κάτι και γελώντας με κει. Θά έδινα την ιμσή μου ζωή για ν' άκουγα τί έλεγαν...

Φαινόταν νευρική κι' ανυπόμονη...

Κι' αυτό άκριβώς μ' έκανε να φοβόμαι πως κάτι συμβαίνει, πως κάτι το άπρόοπτο θά έβλεπα.

«Η δυό γυναίκες προχώρησαν ως το βουλεβάρτο των Ιταλών έστριψαν άριστερά και κατέληξαν στού «Πατού». Έτσι εξακριβώνα και την δεύτερη πληροφορία που μούδωσε ή Λιάνα, πως θά πήγαινε να δή κάτι καινούρια μοντέλα.

Αρχίζα πιά να ησυχάζω. Μολαταύτα δεν έφυγα από την γωνιά του δρόμου πούχα σταθή. Και έαμα καλά γιατί οι δυό γυναίκες ξανακατέβηκαν και προχώρησαν προς τὰ κάτω συνομιλώντας. Τις παρακολουθούσα από άρκετης άποστάσεως.

Άν μ' έβλεπαν, άν ύποψιαζόντουσαν τίποτε θάταν τρομερό !...

Γιά μιά στιγμή σκέφθηκα να γυρίσω στο σπίτι. Μά ή ύποψια και το βασανιστήριο της ζήλειας, το τρομερό αυτό μαρτύριο τών ανθρώπων που αγαπούν, δεν μ' άφησαν να κάμω βήμα...

Εξακολούθησα την παρακολούθησή με σφιγμένη την καρδιά, λυπημένος, ζαλισμένος σχεδόν. Έξαφνα στο στοίχιμο ενός δρόμου εζόνταφα σ' ένα ζύγιο, ό όποιος, όπως κατάλαβα, έβράδιζε άφηρημένος, παρακολουθώντας κάτι με το βλέμμα.

Ετοιμαζόμουν να του ζητήσω συγγνώμη, όταν είδα ότι είχα μπροστά μου τόν κ. Ζάκ Μονέλ. Κι' ό ίδιος παραξενεύτηκε μόλις με είδε. Για λίγα δευτερόλεπτα με κυττούσε αστασιμένος.

— Ζάκ, του είπα χαμογελώντας, σύ έδώ ! Τί ευχάριστη έκπληξη !... Έμπρός λοιπόν, σύνελθε φίλε μου... Γιατί με κυττάζεις έτσι, σαν να έπσα άπ' τόν ουρανό ;

— Ο Ζάκ χαμογέλασε επίσης και μού είπες :

— Φίλε μου, Έρνέστε ! Ά. τί καλά ποσέ βρήκα !...

— Είσαι μόνος ;

— Έντελώς μόνος. Έπέρασά άπ' τό σπίτι κάποιου φίλου μου, δεν τόν βοήθα έκει και δεν ήξερα πως να περάσω την ώρα μου. Έβράδιζε έντελώς ασκόπως κι' έπεσα άφηρημένος καθώς ήμουν επάνω σου... Και σύ Έρνέστε ; Δεν έπιζα να σε συναντήσω έδώ αυτή την ώρα...

— Εγώ !... Εργαζόμουν στο σπίτι και ζαλίσθηκα. Έννοιωσα μιά παράξενη ζάλη, κάτι σαν ήμικρανία. Άφησα τότε την εργασία μου και βγήκα να κάμω ένα γύρο να με χτυπήση λίγο ό άέρας... Γι' αυτό, δεν σε πρόσεξα κι' έπεσα επάνω σου. Τι συμπτώσεις αλήθεια...

Έβραδίσαμε κουβεντιάζοντας για διάφορα πράγματα. Δεν είχα κυττάξει πλέον προς τό μέρος της Λιάνας. Θά ήταν τρομερό να ύποψιασθώ τίποτε ό Μονέλ.

Έξαφνα τόν άκουσα ν' αφήνη μιά κραυγή ευχάριστης έκπληξης. Συγχρόνως μούφαιζε το χέρι λέγοντάς μου.

— Καλέ τί συμπιήσεις κι' αυτές σήμερα ! Τί άπρόοπτες συναντήσεις !... Έρνέστε κυττάζε... Έσήκωσα τό κεφάλι μου κι' έκύτταξα προς τό μέρος που έδειχνε με τό χέρι του.

— Κύτταζε !... Κύτταζε λοιπόν. Δεν βλέπεις τίποτε ; Είδα τη γυναίκα μου και την κόμισσα Ν... να προχωρούν προς τό μέρος μας. Είχαν γυρίσει, χωρίς να τό αντίληφθώ κι' όπως κατάλαβα δεν μ' είχάν αντίληψη ακόμη.

«Η συνάντησής αυτή ή όποία ήταν πλέον άναπόφευκτος δεν μ' ευχαρίστησε. Έννοιωσα την καρδιά μου να σφίγγεται. Πώς θά δικαιολογούσα στη γυναίκα μου την παρουσία μου σ' αυτό τό μέρος ; Φυσικά δεν θά ύποψιάζονταν τίποτε. Τά πράγματα ερχόντουσαν μόνα τους πολύ φυσικά.

(Άκολουθεί)

ΑΠΟ ΤΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΜΑΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΒΑΡΥΑΡΡΩΣΤΗΜΕΝΟΣ

Μιάς χήρας γιός είν' αρώστος, βαριά γιά νά πεθάνη, και μπαμπούραϊν οι γιαιροί με γιαιρικά στα χέρια, και μπαμπούραϊν ή μάνα τον με χέρια σταυρωμένα.

— Και δέ μού λές, παιδάκι μου, τό τ' είν' ή αρώσσειά σου, να πάω στην Πόλη γιά γιαιρό, στη Λάσα γιά βοτάνι ; Μάνα, της Πόλης ό γιαιρός δεν είνε γι' τ' έμένα, μήτε της Λάσας ό γιαιρός μπορεί να με γιαιρέψει. Μόνο μιά κόρη άμορφη στον άρχαλειό που ήφαινει, ήφαινει τὰ μεταξωτά κι' ήφαινει τὰ μπαμπάκια.

Σύος, μαρούλα, να της πής γυνάικα να την πάρω. Πάσκει τη ρόκα της και πά, πάκει στη μαυρομάτα, από μαυρά τη γαιρετά κι' από κοντά της λέει : — Κόρη μ', ό γιός μου σ' αγαπά και θέλει να σε πάρει, γιά να σε κάνω γιφή μου γυνάικα τού παιδιού μου.

— Χουστός ό λόφος σ' μάνα μου, μήτρεα τού άντρού μου !

Σά μ' αγαπά και βοήλεια γυνάικα να με πάρη ως προσκαλέσει τόν παπά να βάλη [τὰ στεφάνια.

ΣΤΗ ΒΥΣΣΙ

Στη βοήσι στέκω και δωρώ, νερό κρα- [τό δεν πίνω, τηρώσοντας τις ύμορφες μού πήραν [την κανάτα.

— Κανάτα, ευλοζάνατα, νάχα τό ρι- [ζικό σου, να με κρατούν οι ύμορφες, να πίνουν [τό νερό σου.

Τρείς άδελφοπούλες είναν κι' οι τρείς [άδελφοπούλες, Τη μιά τη λένε Βαμπάκια, την άλλη [Κόρα Βούση,

Την τρίτη τη μικρότερη τη λένε Κυ- [παρίσσι.

Να φίληρη τη Βαμπάκια, να πιώ νεο' [όζ' τη Βούση, να περτα να κοιμόμουντα κοντά στο [Κυπαρίσσι.

Η ΞΕΝΗΤΕΙΑ

Τά παλιγκάρια τὰ καλά στα ξένα ν' ά- [πονηόζονιν, στα ξένα, στα παντάνα, στα έρημα [τὰ ξένα !

Μά τ' είδαν τὰ ματάκια μου τόν ξε- [ρο πως τόν θάρτουν,

δίκως θυμάμα και κερί, χωρίς παπά και γράτη !

κι' έπησαν και τόν έθαψαν σ' ένα χέσσο χωράφι,

κι' ήθελε ό κωστός τού χωραφιού αιτάρι να τό σπείρουν,

τ' αλεφού βράνι κοκκαία και τό ήρι κεφάλι !

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

ΟΤΑΝ ΠΛΗΣΙΑΣΗ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ...

«Ο γάλλος ποιητής Πιτρεξί, είχε γλυτώσει από δεινή αρώσσεια σέ ήλικία ένενήντα έτών ! Μολονότι όμως είχε γίνει τελείως καλά, παρ' όλη την έπιμονή τών φίλων του και τών θαυμαστών του, δεν έννοούσε να... τό κουνήση από τό κρεβάτι ! «Όταν δέ κανείς τόν παρακινούσε να σηκωθή και να ντυθώ, ό Πιτρεξί άπαντούσε φιλοσοφικώτατα :

— Μά αξίζει άραγε τόν κόπο να σηκωθώ έφ' όσον όπου νύνη θά... ξαναπέσω, αλλοίμονο, γιά παντοτινά !...

«Όταν ή κυρία ντέ Βιλ-Σαβέν πέθανε — σέ ήλικία ένενήντα τριών έτών — ή φίλη της κυρία Κορνυέλ, που ήταν μικρότερη της κατά έξη μόνο χρόνια, είπε :

— Άλλοίμονο... Άνάμεσα από τόν θάνατο και από μένα δεν υπήρχε παρ' αυτή μόνον !...

«Ο Ναπολέων είπε κάποτε άφηρημένος σόν άρχιεπίσκοπο τών Παρισιών ντέ Μπελλουά ότι του εύχεται να ζήση εκατό χρόνια ..

— «Ότε σέ τέσσερα χρόνια ή μεγαλειότης σας μού εύχεται να... πεθάνω ;... άπήντησε χαμογελώντας ό άρχιεπίσκοπος.

Ήταν... ένεννηταέξ έτών.

— Λιάνα !... δεν μ' αγαπάς !...

